

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobkyně: **M. K.**, narozená dne X.
státní příslušnost Gruzie
bytem X.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2022, č. j. OAM-28/ZA-ZA11-ZA03-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2022, č. j. OAM-28/ZA-ZA11-ZA03-2022, kterým byla podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) zamítnuta její žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná.

II. Žalobní body

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že důvodem, pro který se rozhodla opustit zemi původu, je skutečnost, že ji X. vyhodil z jejího bytu v Rusku. Musela Rusko opustit a pobývala měsíc u X. v Gruzii. V Gruzii nemá žádné zázemí, chce bydlet se X. v ČR. V Gruzii se o ni nemá kdo postarat. V Gruzii nemá nárok na důchod, protože má ruské občanství. Nemá se kam vrátit a nemá možnost se o sebe v Gruzii postarat. Jediný rodinný příslušník, který se o ni může postarat, je X., který má povolený trvalý pobyt v ČR.
3. Žalobkyně dále obecně namítala porušení různých ustanovení správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, neboť žalobkyně v průběhu správního řízení neprokázala, že v jejím případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu.
5. Součástí správního spisu učinil materiál Hodnocení Gruzie jako bezpečné země původu z října 2021, Informaci IOM s názvem Gruzie: Přehled údajů o zemi za rok 2020, ze dne 31. března 2021, a zprávu MZV USA s názvem Zpráva o dodržování lidských práv v Gruzii za rok 2020, ze dne 20. září 2021, které potvrzují správnost zařazení Gruzie mezi bezpečné země původu. Správní orgán tedy beze zbytku splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobkyně, jak vyplynulo v průběhu správního řízení, není osobou, jež by pocházela ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany.
6. Žalovaný zdůraznil, že charakteristickým znakem řízení o azylu v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zvýšení důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Je povinností žadatele azylově relevantní skutečnosti nejen tvrdit, ale zejména tato tvrzení doložit, pro což je již pouhá výpověď zcela nedostačující. K obdobnému závěru pak dospěl i Nejvyšší správní soud, odkázat lze např. na jeho rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70 v němž uvedl, že: *„Institut bezpečné země původu zakotvený v ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona o azylu [pozn. správního orgánu – dnes písm. k)] a v čl. 29 a 30 procedurální směrnice totiž stanoví presumpci nedůvodnosti žádostí osob přicházejících z dané země – srov. ust. § 16 odst. 1 písm. d) zákona o azylu (...) [pozn. správního orgánu – dnes ust. § 16 odst. 2]. Jinými slovy, žadatel o mezinárodní ochranu přicházející z bezpečné země původu musí prokázat, že v jeho konkrétním případě tento stát za bezpečnou zemi původu považovat nelze, což v důsledku znamená, že musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Jak bylo uvedeno výše, obdobné podmínky nejsou u standardních žádostí o mezinárodní ochranu (minimálně, pokud jde o zkoumání podmínek pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu) vyžadovány, a tudíž označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu.“*
7. Vzhledem k tomu, že žalobkyně v průběhu správního řízení neprokázala, že v jejím případě nelze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu, byl správní orgán nucen její

žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona o azylu jako zjevně nedůvodnou zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

8. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
9. Žalobkyně dne 8. 1. 2022 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany, uvedla, že ji X. v Rusku vyhodil z domu, musela se vrátit do Gruzie, její byt byl však vykradený. V Gruzii nemůže zůstat, v ČR má X. a chce zde zůstat. Nemá nikoho, kdo by se o ni staral a nemá žádné finance. V Gruzii nejsou dobré podmínky a nemá žádný důchod.
10. Dne 12. 1. 2022 poskytla žalobkyně údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany, když konkrétně sdělila, že je gruzínské státní příslušnosti, v době války odjela s manželem do Ruska, bratr jí tam daroval pozemek a ona si tam postavila dům. V Rusku byla od roku 2001 a následně i získala ruské občanství. Její ruské doklady zůstaly v Rusku, proto má jen ty gruzínské. Její etnická příslušnost je osetinská. Žalobkyně nemá žádné politické přesvědčení a nikdy nebyla členkou nějaké politické strany. Ke svému rodinnému stavu uvedla, že je X., X. Žalobkyně má X., oba se narodili v X. v Gruzii a mají gruzínskou státní příslušnost. X. žije v Rusku, druhý v ČR. Posledním místem bydliště žadatelky ve vlasti bylo město X., kde žalobkyně žila posledních šest měsíců. Žalobkyně na této adrese má rovněž trvale registrovaný pobyt. Z vlasti vycestovala žalobkyně letecky dne 5. 9. 2021, letěla přímo z X. do X.
11. Ke svému zdravotnímu stavu žalobkyně uvedla, že je zdravá, poslední dobou X. a X. V ČR jí dělali rentgen, ale nezná výsledky. Žádné léky pravidelně nebere a s ničím se neléčí. O mezinárodní ochranu žádá, protože se nemůže na nikoho spolehnout. X. ji v Rusku vyhodil z domu. Proto se žalobkyně vrátila do Gruzie, kde má byt. Ten byl však vykradený. V gruzínském bytě žalobkyně nemohla zůstat, chtěla jet za X., chce s ním zde žít. Žalobkyně nemá nikoho jiného, kdo by se o ni postaral, rovněž nemá žádné finance. V gruzínském bytě nejsou dle žalobkyně dobré podmínky k životu. Žalobkyně pak rovněž nemá v Gruzii důchod. Žádné další důvody žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně nemá. Žalobkyně sdělila, že neví o tom, jakým jiným způsobem, nežli žádostí o mezinárodní ochranu, by si mohla pobyt v ČR legalizovat, neví, jakým jiným způsobem by zde mohla pobývat legálně, X. údajně nemá doklady v pořádku. Žádost o mezinárodní ochranu si žalobkyně chce legalizovat pobyt v ČR, v prosinci jí byl navíc udělen výjezdní příkaz. O mezinárodní ochranu požádala až po pěti měsících kvůli X. V Gruzii podle žalobkyně nejsou dobré podmínky k životu, nemá tam peníze a nikoho, kdo by se o ni postaral. V Gruzii sice žalobkyně vlastní byt, který společně s manželem získala v 80. letech, v tomto bytě se však nedá žít, protože ho vykradli. Nefunguje v něm topení a elektřina. K otázce správního orgánu, jak tam tedy žila posledních šest měsíců, jelikož v poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uváděla, že tam šest měsíců žila, dotyčná odpověděla, že tam nežila. Fakticky žila u příbuzných v X. Bydlí tam X. a žalobkyně byla u nich jako host.
12. Žalovaný konstatoval, že na základě shromážděných informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v Gruzii a na základě výpovědi žalobkyně s ohledem na § 16 odst. 2 zákona o azylu dospěl k závěru, že v případě jmenované lze Gruzii považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu. V Gruzii obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či

trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a její občané nebo osoby bez státního občanství ji neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. Gruzie rovněž ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož žalobkyně k výzvě soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřila svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání.
14. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle ust. § 16 odst. 2 zákona o azylu *jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.*
16. Podle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu se pro účely zákona o azylu považuje *za bezpečnou zemi původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště, 1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a, 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a 4. který umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.*
17. Na základě ust. § 86 odst. 4 zákona o azylu vydal žalovaný vyhlášku č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, v níž upravil seznam zemí, které ČR považuje za bezpečné země původu. Mezi těmito zeměmi je i Gruzie. Žalobkyně pochází z města X., které se nachází v části Gruzie hodnocené jako bezpečná země původu. Také město X., které žalobkyně uvedla jako místo svého posledního krátkodobého pobytu, leží v bezpečné části země.
18. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je to právě žadatel o mezinárodní ochranu, kdo je povinen prokázat, že pro něj není země původu bezpečná (rozsudek ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS). Judikatura Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu konstantní; například v usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020-32, soud vyslovil, že *„pokud žadatel o mezinárodní ochranu pochází z bezpečné země, u které se předpokládá, že neporušuje práva vlastních občanů a dodržuje mezinárodní*

závazky, leží hlavní odpovědnost na prokázání opaku právě na žadateli (...). Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu.“

19. V projednávaném případě žalobkyně v žádosti o mezinárodní ochranu uvedla, že v Gruzii by měla potíže s bydlením a potíže ekonomické, v ČR má X. Žalobkyně přicestovala do ČR 5. 9. 2021. Žalobkyně v žalobě uvedla, že X. má v ČR povolený trvalý pobyt a pracuje jako X., z žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu pak plyne, že X. je státní příslušník Gruzie.
20. Soud konstatuje, že žalobkyně v řízení před žalovaným neuvedla nic, co by nasvědčovalo závěru, že Gruzie není pro žalobkyni bezpečnou zemí původu. Žádné azylově relevantní problémy v zemi původu neměla, důvody pro odjezd ze země byly ekonomické a sociální, přijela do ČR za X., aby se o ni postaral.
21. Žalovaný správně shledal, že žalobkyně neprokázala, že by pro ni Gruzie nebyla bezpečnou zemí původu. Žalovaný též poukázal na skutečnost, že žalobkyně plánovaně odjela z vlasti za X. do ČR, aby zde dlouhodobě žila, zároveň nic neučinila pro legalizaci svého pobytu, žádost o mezinárodní ochranu podala až ve chvíli, kdy jí byl udělený výjezdní příkaz (vycestovat měla do 10. 1. 2022), žalovaný dovodil účelovost této žádosti. Příběh žalobkyně neodůvodňuje věcné posouzení žádosti.
22. Soud si je vědom, že usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2022, č. j. 5 Azs 200/2021-51 byla věc projednávaná Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 5 Azs 200/2021 postoupena rozšířenému senátu s otázkou, zda je třeba relevantní právní úpravu v § 16 odst. 3 zákona o azylu vyložit tak, že se žalovaný správní orgán nemůže s odkazem na nevyvrácení domněnky, že cizinec pochází z bezpečné země původu, vyhnout třeba i stručnému, ale v každém případě věcnému posouzení té části žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jež je opřena o důvody spadající pod § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu.
23. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23, zrušil rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 9. 10. 2020, č. j. 60 Azs 75/2019-33, s názorem, že pokud jde o rodinnou situaci žalobce, tato nepředstavuje důvod pro přijetí jeho žádosti o mezinárodní ochranu k věcnému projednání. Jediným důvodem pro přijetí žádosti k věcnému přezkumu může být v případě žalobce jakožto žadatele pocházejícího z bezpečné země pouze prokázání, že tuto zemi nelze ve vztahu k němu za bezpečnou považovat. Současně sedmý senát s odkazem na tři usnesení jiných senátů Nejvyššího správního soudu pod č. j. 2 Azs 66/2008-52, č. j. 3 Azs 129/2020-68 a č. j. 6 Azs 240/2020-34 uzavřel, že tím nedochází k porušení mezinárodních závazků České republiky plynoucích z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť pobyt cizince lze řešit v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).
24. Pátý senát má oproti tomu za to, důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu se vymyká ostatním důvodům doplňkové ochrany, které mají základ v kvalifikační směrnici, a se kterými ho nelze směšovat. Nevztahuje se totiž vůbec k zemi původu žadatele, nýbrž k ČR a jejím mezinárodním závazkům. Odpověď na otázku, zda

ČR svým závazkům dostojí, se přitom neodvívá a z logiky věci ani odvíjet nemůže od toho, zda žadatel pochází z bezpečné země původu – tato skutečnost je zcela mimoběžná. Pátý senát je proto přesvědčen, že § 16 odst. 3 větu druhou zákona o azylu je třeba vyložit v daném kontextu tak, že žalovaný neposuzuje hrozbu vážné újmy, ledaže by žadatel vznášel důvody spadající pod pojem vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. To stěžovatel v posuzovaném případě učinil, a proto měl žalovaný jeho žádost v tomto ohledu vypořádat a posoudit, zda se nejedná o případ, ve kterém by nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života byla právě již nutnost pouhého vycestování z ČR; k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32, či ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, č. 2836/2013 Sb. NSS.

25. Z judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že ve věcech týkajících se doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) zákona o azylu je možné použít kritéria dovozená v judikatuře Evropského soudu pro lidská práva ve vztahu k povinnosti cizince vycestovat a jeho právu podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; viz např. rozsudek ze dne 4. 2. 2013, č. j. 8 Azs 27/2012-65, bod 26., podle něhož se zohledňuje zejména (1) rozsah, v jakém by byl rodinný život narušen, (2) rozsah vazeb na smluvní stát, který hodlá cizince vyhostit nebo mu neudělil pobyt, (3) existence nepřekonatelné překážky k rodinnému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu (4) „imigrační historie“ dotčených osob, (5) důvody veřejného pořádku a (6) zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že v dané zemi cizinec pobývá nelegálně. Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti, a přestože v praxi půjde ve výsledku spíše o výjimečné případy, kdy bude dán důvod doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neodůvodňuje to, aby žalovaný na posouzení soukromého a rodinného života cizince zcela rezignoval s poukazem na znění § 16 odst. 3 věty druhé zákona o azylu anebo ho bez dalšího odkázal na zákon o pobytu cizinců.
26. Soud má za to, že žalovaný v projednávaném případě postupoval správně i z hlediska tohoto aspektu. V projednávaném případě nic nenasvědčuje, že by rozhodnutí mohlo být v rozporu s mezinárodními závazky ČR, které plynou z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně v ČR žije krátkou dobu, od září 2021, žije se X., který je také občanem Gruzie, v ČR má povolený trvalý pobyt a pracuje zde. Vazby žalobkyně na ČR jsou téměř nulové. V řízení ani v žalobě nejsou tvrzeny žádné důvody, proč by se X. o žalobkyni nemohl starat ve vlasti (vyjma obecné špatné ekonomické situace v Gruzii, obavy z nezaměstnanosti). Pokud jde o skutečnost, že žalobkyně má finanční potíže, není ji vyplácen důchod, soud konstatuje, že tyto okolnosti se nemění místem pobytu žalobkyně. Zároveň žalobkyně uvedla, že v souvislosti se svou špatnou ekonomicko-sociální situací se nepokusila obrátit s žádostí o pomoc na státní orgány Gruzie. Z pohovoru je také zřejmé, že žalobkyně před odjezdem bydlela u svých příbuzných v Gruzii ve městě X. Zároveň žalobkyně ve vlasti má svůj byt (byť nyní zřejmě neobyvatelný). Žalobkyně ve vztahu k zdravotnímu stavu neuváděla, že by jí v Gruzii nemohla být poskytnuta potřebná péče.
27. Žalobkyně tak v řízení před žalovaným nevznesla důvody spadající pod pojem vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, nic nenasvědčovalo závěru, že by hrozil nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně v důsledku jejího případného vycestování z ČR, žalovaný se tak tímto aspektem nemusel zabývat. Tedy bez ohledu na výsledek řízení před rozšířeným senátem, žalovaný v projednávaném

- případě postupoval správně. Věc se významně odlišuje od případu projednávaném Krajským soudem v Plzni pod sp. zn. 60 Az 75/2019 (a následně Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 7 Azs 347/2020), kde žalobce v ČR žil prakticky od narození, absolvoval celé základní a střední vzdělání, v zemi původu neměl žádné příbuzné, ani majetek.
28. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu přitom ekonomické důvody samy o sobě nejsou považovány za důvody azylově relevantní (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003-65, či ze dne 15. 12. 2003, č. j. 4 Azs 31/2003-64). Žalovaný se v této souvislosti zabýval také možnostmi sociální pomoci v Gruzii, konstatoval, že pro pobírání dávek je nutná registrace do systému, tuto žalobkyně neučinila. Proti závěrům žalovaného o dostupnosti pomoci osobám žijícím v chudobě v zemi původu nebylo v žalobě nic namítáno.
29. Za azylově relevantní pak už vůbec nemůže být považován motiv vyhnout se hrozícímu vyhoštění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2019, č. j. 8 Azs 283/2018-35).
30. Dále je nutno zdůraznit, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47).
31. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005-43, vyslovil, že *„institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných) v zemi původu.“* Je třeba poznamenat, že k legalizaci pobytu na území ČR slouží primárně instituty dané zákonem o pobytu cizinců.
32. Soud konečně konstatuje, že v návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby žalobkyně uvedla, že v dubnu 2022 podstoupila v ČR X., byla na X. vyšetřena, neboť X. K tomuto doložila lékařské zprávy. Soud návrhu vyhověl a žalobě odkladný účinek přiznal. Vzhledem k tomu, že lékařské zprávy nesouvisí s žalobními námitkami, soud je neprováděl k důkazu při jednání. Soud dále konstatuje, že vzhledem k X. žalobkyně, lze určité zdravotní obtíže předpokládat. Zároveň však má za to, že popsané potíže nejsou takové povahy, aby bránily žalobkyni v legalizaci jejího pobytu podle zákona o pobytu cizinců (nabízí se povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, kdy žádost může podat osamělý cizinec starší 65 let - § 42a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců). Podle stávajících tvrzení nic nenasvědčuje závěru, že by žalobkyně nebyla schopna vycestovat.
33. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. února 2023

JUDr. Lenka Loudová v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. S.